

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 2 maart 2011 in zaak nr. 10/21471 in het geding
tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 juli 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie de vreemdeling ongewenst verklaard.

Bij besluit van 18 mei 2010 heeft de minister van Justitie in het kader van het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar het verblijfsrecht van de vreemdeling beëindigd op grond van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG en de ongewenstverklaring gehandhaafd. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 maart 2011, verzonden op 3 maart 2011, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 31 maart 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister voor Immigratie en Asiel heeft een verweerschrift ingediend.

Daartoe in de gelegenheid gesteld, heeft de vreemdeling zich bij brief van 5 april 2011 nader uitgelaten.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 51, eerste lid, van de Wet op de Raad van State, gelezen in samenhang met artikel 86, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000, is de vreemdeling voor het door hem ingestelde hoger beroep griffierecht verschuldigd.

2.2. De vreemdeling is bij brief van 1 april 2011 op de verschuldigdheid van het griffierecht gewezen en is daarbij verzocht het uiterlijk op 15 april 2011 te voldoen. Bij brief van 5 april 2011 heeft de vreemdeling de Afdeling bericht niet in staat te zijn het verschuldigde griffierecht te voldoen en verzocht om vrijstelling van de verplichting tot betaling daarvan. Ter onderbouwing heeft hij verwezen naar het door hem gestelde in het hogerberoepschrift tegen de aangevallen uitspraak, waarin de rechtbank zijn verzoek om vrijstelling van de verplichting tot betaling van het voor de behandeling van het beroep verschuldigde griffierecht heeft afgewezen en het beroep niet-ontvankelijk heeft verklaard wegens het niet betalen van het griffierecht. Zakelijk weergegeven en voor zover thans van belang, stelt de

vreemdeling zich op het standpunt dat - mede als gevolg van zijn detentie - zijn financiële middelen dermate beperkt zijn dat de verplichting tot het betalen van griffierecht in zijn geval een inbreuk vormt op het recht op toegang tot de rechter.

2.2.1. De vreemdeling verblijft sinds 21 december 2007 in de extra beveiligde inrichting te Vught (hierna: de EBI). Het door de rechtbank aan de Afdeling gezonden procesdossier biedt geen aanknopingspunten aan te nemen dat de vreemdeling over eigen vermogen beschikt, dan wel over andere inkomsten dan die, die hij verwerft met het verrichten van arbeid in de EBI. Ingevolge artikel 2, tweede lid, van de Regeling arbeidsloon gedetineerden, bedraagt het uurloon maximaal € 0,76. De vreemdeling heeft ingevolge artikel 47, eerste lid, van de Penitentiaire beginselenwet weliswaar recht op deelname aan in de inrichting beschikbare arbeid, maar heeft geen aanspraak op een vast aantal werkuren per week.

2.2.2. Onder deze omstandigheden vormt de verplichting tot het betalen van een bedrag van € 227,00 aan griffierecht voor het in behandeling nemen van een hoger beroep een wezenlijke inbreuk op het onder andere door artikel 47 van Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie gewaarborgde recht op toegang tot de rechter. Daarbij kan er niet aan worden voorbijgezien dat het bij het besluit op bezwaar gehandhaafde besluit van 9 juli 2009 een ambtshalve door de minister genomen, voor de vreemdeling belastend, besluit is. Dat de vreemdeling het griffierecht niet heeft voldaan, staat dan ook niet aan een inhoudelijke behandeling van het hoger beroep in de weg.

2.2.3. De door de rechtbank aan de Afdeling toegezonden stukken bieden geen aanknopingspunten voor de procedure in beroep, waarvoor een griffiebedrag van € 150,00 gold, tot een andere slotsom te komen. De rechtbank heeft een inhoudelijke beoordeling van het door de vreemdeling tegen het besluit van 18 mei 2010 ingestelde beroep dan ook ten onrechte achterwege gelaten.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond en de aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen overigens door de vreemdeling is aangevoerd, behoeft geen bespreking meer. De Afdeling wijst de zaak met toepassing van artikel 55, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet op de Raad van State naar de rechtbank terug om te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.4. De minister voor Immigratie en Asiel dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 2 maart 2011 in zaak nr. 10/21471;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug;
- IV. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 655,50 (zegge: zeshonderdvijfenvijftig euro en vijftig cent), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. C.H.M. van Altena en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van staat.

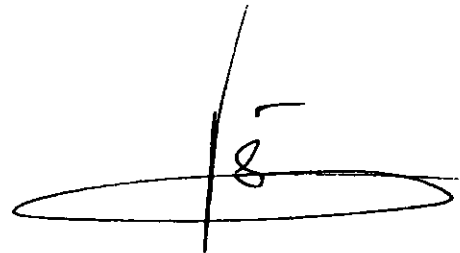
w.g. Lubberdink
voorzitter

w.g. Van Loon
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 4 juli 2011

284.
Verzonden: 4 juli 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line that curves into a horizontal loop at the bottom, with a small '5' or '8' shape to the right of the vertical line.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 10/21471

Uitspraak van de meervondige kamer van 2 maart 2011

inzake

geboren op
nationaliteit Brits burger,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. J. Luscuere,

tegen

de minister voor Immigratie en Aziel, voorheen de minister van Justitie, voorheen de
staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde mr. D.B. Deckers.

Procesverloop

Bij besluit van 9 juli 2009 heeft verweerder eiser ongewenst verklaard.

Eiser heeft op 19 augustus 2009 tegen dit besluit bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 18 mei 2010 heeft verweerder – onder meer – voornoemd bezwaar ongegrond verklaard.

Eiser heeft op 15 juni 2010 hiertegen beroep ingesteld.

Bij uitspraak van 8 november 2010 heeft de rechtbank dit beroep, met toepassing van artikel 8:54 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) niet-ontvankelijk verklaard. Het hiertegen door eiser ingediende verzet is bij uitspraak van de rechtbank van 25 november 2010 gegrond verklaard.

De zaak is behandeld op de zitting van 21 januari 2011, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

AWB 10/21471

2

Overwegingen

1. De rechtbank stelt vast dat eiser ter zake van het onderhavige beroep geen griffierecht heeft voldaan.

2. Eiser heeft in dit verband aangevoerd dat hij vrijgesteld dient te worden van het voldoen van griffierecht. In dit verband heeft hij onder meer gesteld dat hij thans geen middelen heeft om het griffierecht te voldoen, omdat hij sinds twee jaar gedetineerd is en hij geen familie in Nederland heeft die hem het griffierecht kan voorschieten. Voorts heeft eiser erop gewezen dat de Raad voor Rechtsbijstand hem vrijgesteld heeft van de eigen bijdrage die moet worden voldaan bij toevoegingen (nihilstelling). Eiser heeft tot slot een beroep gedaan op artikel 31, eerste lid, van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hercodificatie personenverkeer) (hierna: Richtlijn 2004/38/EG).

3. Dienaangaande overweegt de rechtbank als volgt.

4. Ingevolge artikel 8:41 van de Awb is voor de behandeling van het beroep griffierecht verschuldigd.

5. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van Richtlijn 2004/38/EG heeft de betrokkene in geval van besluit tot verwijdering om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid in het gastland toegang tot gerechtelijke en in voorkomend geval administratieve rechtsmiddelen om tegen het besluit beroep in te stellen.

6. Ingevolge artikel 47, derde alinea, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) wordt rechtsbijstand verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.

7. De rechtbank is van oordeel dat de waarborg die in artikel 31, eerste lid, van Richtlijn 2004/38/EG is vastgelegd in het licht van de jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het Hof) inzake artikel 47, derde lid, van het Handvest dient te worden uitgelegd.

8. Uit de jurisprudentie van het Hof volgt dat procedureregels met betrekking tot toegang tot de rechter gesteld mogen worden. Deze procedureregels mogen echter de uitoefening van de door de rechtsorde van de Europese Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk maken (zie het arrest van 22 december 2010, C-279/09, www.curia.eu).

9. Blijkens de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 24 september 2008 (nr. 200805132/1, www.raadvanstate.nl) voorzien de Vreemdelingenwet 2000 en de Awb niet in de mogelijkheid vrijstelling van het verschuldigde bedrag aan griffierecht te verlenen. Wel blijkt uit deze uitspraak dat de betrokkene zijn onvermogen tot het voldoen van het griffierecht kan inroepen dan wel kan stellen dat ten aanzien van hem van een zeer bijzonder geval sprake is.

10. In het onderhavige geval is de rechtbank van oordeel dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet in staat is om het griffierecht te voldoen. De enkele stelling dat hij in detentie zit en dat hij hier te lande geen familie heeft die hem het griffierecht kan

AWB 10/21471

3

voorschieten alsmede dat hij zijn in Engeland verblijvende familie niet wil of kan belasten, acht de rechtbank onvoldoende om aan te nemen dat hij niet in staat is het griffierecht te voldoen. Evenmin acht de rechtbank eisers stelling dat de Raad voor Rechtsbijstand hem vrijgesteld heeft van de eigen bijdrage die moet worden voldaan bij toevoegingen voldoende om aan te nemen dat hij niet in staat is het griffierecht te voldoen, nu voornoemde vrijstelling een categoriale vrijstelling betreft. Dat ten aanzien van elser sprake is van een zeer bijzonder geval, heeft eiser niet gesteld.

11. Nu eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dan wel deugdelijk heeft onderbouwd dat hij niet in staat is het verschuldigde griffierecht te voldoen, komt de rechtbank niet toe aan de vraag of het heffen van griffierecht ten bedrage van € 150,- de uitoefening van de uit het Unterecht voortvloeiende rechten in dit concrete geval onmogelijk of uiterst moeilijk maakt.

12. Het beroep is derhalve niet-ontvankelijk

13. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

14. Beslist wordt als volgt.

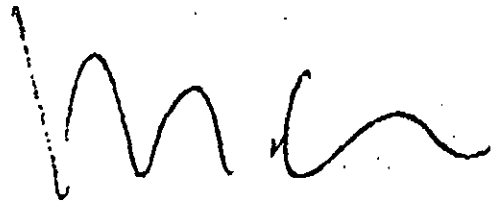
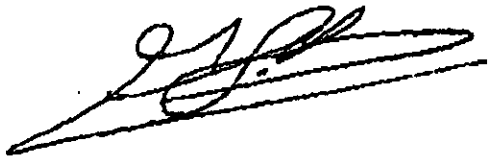
AWB 10/21471

4

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Aldus gedaan door mr. M.L.P. van Cruchten als voorzitter en mr. Y.S. Klerk en
mr. M. Yildirim als leden in tegenwoordigheid van mr. D.S. Arjun Sharma als griffier en in
het openbaar uitgesproken op 2 maart 2011.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Posibus 20019
2500 EA Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

03 MAART 2011

Ontvangst tijd 3. Mrt. 15:37

LUSCUERE · DE JONG · WASSENAAR · DINGENOUTS

ADVOCATEN

PER FALK COURIER EN PER FAX: 070 - 365 13 80

Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak
 Hoger beroep vreemdelingenzaken
 postbus 20019
 2500 EA 's -Gravenhage

Advocaten
 mr. J. Luscuere
 mr. M.C. de Jong
 mr. C.F. Wassenaar
 mr. E.H.P. Dingenouts

Bezoek
 Mathenesserlaan 281
 Rotterdam

Correspondentie
 Postbus 58
 3000 AB Rotterdam

t 010 - 71 44 600
 f 010 - 71 44 601
 e info@ljwd.nl
 i www.ljwd.nl

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
3 1 MRT 2011	
ZAAKNR. 201103855/1/12	
AAN: V2	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Rotterdam, 31 maart 2011

Inzake: / Minister van I&A
 Betreft: Beroepschrift
 Ons kenmerk: JL/ 2009241
 Direct: jl@ljwd.nl 010-7144603

Bar nr.
 Procedure nr.: 09/30111 - 10/21471 (verzet)
 V-nr.:

Geachte heer, mevrouw,

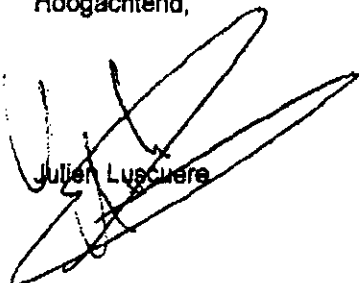
In bovengenoemde zaak gaat hierbij een beroepschrift met het vriendelijk verzoek dit in behandeling te nemen.

Belangrijke noot voor de griffie:

Appellant wijst er bij voorbaat dat hij niet in de gelegenheid is het griffierecht aan uw Afdeling te voldoen, net zo min hij daartoe in de gelegenheid was bij de rechtbank 's-Gravenhage. Deze kwestie ligt dan ook principeel voor en ziet toe op de rechtmatigheid van de verschuldigdheid van het griffierecht bij beide instanties.

Ik zie uw bevestiging van ontvangst en nadere berichten tegemoet

Hoogachtend,

 Julijen Luscuere

Ons kenmerk en samenwerkingsverdrag van schikking verband houdende schikking die de advocaat, evenals de natuurlijke persoon, uitbreiden. De advocaat van het advocaat, evenals de natuurlijke persoon, op basis van een uit staat gekozen bevestigingsovereenkomst tussen de betreffende advocaat en de client. Het client kan geen overeenkomst met het samenwerkingsverband van de advocaat. De advocaat is beperkt tot het bedrag dat in het declaratieformulier onder de beroepsverzekering is vermeld. Het bedrag van de beroepsverzekering wordt uitsluitend betaald.

LUSCUERE DE JONG WASSENAAR DINGENOUTS

ADVOCATEN

HOGER BEROEPSCHRIFT

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
31 MRT 2011	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage

Onze referentie: JL/2009241

Geeft te kennen:

Gelet op het bepaalde in artikel 70 van de Vreemdelingenwet 2000, verklaart ondergetekende, mr. Julien Luscuere, advocaat te Rotterdam door
gedetineerd in de EBI van de PI Vught doch domiciliekiezende aan het kantoor van zijn gemachtigde aan de Mathenesserlaan 281 (3021 HH) te Rotterdam, bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank te 's Gravenhage van 2 maart 2011, verzonden 3 maart 2011, met het kenmerk AWB 10/21471 die hierbij in kopie wordt overgelegd.

Verweerder is de Minister van Immigratie en Asiel, vertegenwoordigd door de IND Proces Procesvertegenwoordiging, gevestigd en kantoorhoudende te Den Haag.

Grief 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank onder 10: "In het onderhavige geval is de rechtbank van oordeel dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet in staat is om het griffierecht te voldoen. De enkele stelling dat hij in detentie zit en dat hij hier te lande geen familie heeft die hem het griffierecht kan voorschieten alsmede dat hij zijn in Engeland verblijvende familie niet wil of kan belasten, acht de rechtbank onvoldoende om aan te nemen dat hij niet in staat is het griffierecht te voldoen."

LUSCURE DE JONG WASSENAAR DINGENOUTS**ADVOCATEN**

Appellant is sinds 2007 gedetineerd en vervolgens op 27 februari 2008 door de rechtbank veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar. Na zijn detentie in Nederland zal appellant worden overgeleverd aan de Britse autoriteiten voor het uitzitten van een levenslange gevangenisstraf voor een eerder begaan strafbaar feit.

Deze bij de rechtbank geponeerde feiten zijn aldus geen stellingen, maar zijn verifieerbare feiten die door verweerder noch de rechtbank zijn betwist. De rechtbank miskent dit in haar motivering.

Het moge verder een feit van algemene bekendheid zijn dat een gedetineerde in de inrichting praktisch geen middelen heeft, en voor zover hij deze wel kan verwerven een marginaal karakter hebben, zuiver ter bekostiging van enkele persoonlijke behoeftes zoals rookwaar, snoep, televisiehuur en postzegels. Ingevolge artikel 2 van de Regeling Arbeidsloon Gedetineerden bedraagt het uurloon binnen de inrichting € 0,76 per uur. Een gedetineerde moet aldus ruim 197 uur werken om het griffierecht ad 150 euro te betalen. Dit is praktisch een onmogelijke opgave.

Appellant stelt verder dat de verplichting om griffierecht te betalen een persoonlijke verplichting van de justitiabele is. In Nederland zijn wettelijke aanspraken en verplichtingen grotendeels geïndividualiseerd tot gezinsniveau, en met goede reden. Appellant achtte daarom de vraag van de rechtbank op zitting of hij familie heeft die kan voorzien in de verplichting het griffierecht te voldoen dan ook niet relevant, net zo min het voor de bepaling van de hoogte van boetes, fiscale verplichtingen, of uitkeringen van een individu relevant is of de belanghebbende rijke of arme familieleden heeft.

Overigens volgt niet uit de overweging van de rechtbank of zij appellant niet volgt in de consequentie van zijn, verder onbetwiste, stelling dat zijn familie niet kan of wil bijspringen, of dat zij de stelling op zichzelf niet voldoende vindt onderbouwd.

In dat laatste geval maar ook in algemene zin, voor zover de rechtbank aan haar oordeel ten grondslag legt dat appellant zijn stelling dat hij niet in staat is het griffierecht te voldoen, aannemelijk heeft gemaakt, ligt de vraag voor hoe hij dit wél aannemelijk had kunnen maken. Immers, appellant heeft voordat hij in 2007 werd gedetineerd aantoonbaar een bestaan geleefd in de marge van de samenleving. Uit

LUSCUERE DE JONG WASSENAAR DINGENOUTS

ADVOCATEN

het dossier, zowel van de IND als van de KLPD, volgt niet dat hij voor aanvang van zijn detentie vermogen had verworven of kunnen verwerven, laat staan dat hij hier in detentie over kan beschikken. Appellant stelt dan ook dat de rechtbank hem opzadelt met een onmogelijke bewijsopdracht, namelijk het aantonen van onvermogen terwijl hij niets heeft waarmee hij dat kan aantonen. Dit klemt te meer nu appellant door zijn detentie, notabene in de afgezonderde EBI, ernstig wordt gehinderd in zijn mogelijkheden te communiceren met de buitenwereld.

Appellant acht deze overweging van de rechtbank dan ook rechtens onjuist, en in elk geval onvoldoende gemotiveerd.

Grief 2

Ten onrechte overweegt de rechtbank onder 10: "Evenmin acht de rechtbank eisers stelling dat de Raad voor Rechtsbijstand hem vrijgesteld heeft van de eigen bijdrage die moet worden voldaan bij toevoegingen voldoende om aan te nemen dat hij niet in staat is het griffierecht te voldoen, nu voornoemde vrijstelling een categoriale vrijstelling betreft. Dat ten aanzien van eiser sprake is van een zeer bijzonder geval, heeft eiser niet gesteld."

Als eerste zij opgemerkt dat de rechtbank voor de formulering van het criterium dat er sprake moet zijn van een zeer bijzonder geval een uitspraak van uw Afdeling aanhaalt die toeziet op een ander feitencomplex. Het betrof daar een vreemdeling die slechts te kennen gaf door financiële problemen niet bij machte te zijn het griffierecht te voldoen, in rekening gebracht voor een hoger beroep tegen de ongewenstverklaring. Het is onduidelijk wat de feitelijke omstandigheden van de betreffende vreemdeling waren.

De rechtbank lijkt met deze overweging te suggereren dat wanneer er sprake is van een bij wet geregelde categoriale vrijstelling voor een andere geldelijke verplichting die de toegang tot het recht raakt, daaruit alleen niet de conclusie kan voortkomen dat er sprake is van een "zeer bijzonder geval". Appellant acht dit zonder nadere motivering onbegrijpelijk. Immers, de wetgever heeft kennelijk aanleiding gezien de kennelijk in haar ogen "zeer bijzondere gevallen" reeds categoriaal te benoemen en uit te werken in regelgeving, opdat deze uitzonderingen transparant zichtbaar zijn in de uitvoeringspraktijk.

LUSCUÈRE DE JONG WASSENAAR DINGENOUTS**ADVOCATEN**

De rechtbank is er daarbij op gewezen dat de wetgever in de omstandigheid dat een belanghebbende gedetineerd is, en daarbij verklaart niet over middelen te beschikken, voldoende aanleiding ziet om deze categoriaal vrij te stellen van de betaling van de eigen bijdrage het griffierecht, ingevolge artikel 6, eerste lid, onder b, Besluit Eigen bijdrage Rechtsbijstand. Bij het griffierecht volgt een zelfde vorm van categoriale vrijstelling voor gedetineerde vreemdelingen uit artikel 93, derde lid en 95, derde lid, Vreemdelingenwet.

Doch ook als de categoriale vrijstelling onvoldoende is dan is onduidelijk wat de rechtbank dan wel "bijzonder genoeg" vindt. Zoals in de procedures is gesteld, en niet is betwist door de rechtbank, is appellant langdurig gedetineerd. Het ondergaan van detentie is op zich zelf al "bijzonder", als daarbij wordt aansluiting wordt gezocht bij de de statistiek. Volgens het CBS waren in 2009 in totaal 13.260 mensen gedetineerd. (bron: <http://www.cbs.nl/nl-NL/menu/themas/veiligheid-recht/links/kenmerken-van-gedetineerden.htm>). Dat betekent dat ca. 0,77% van de bevolking in dat jaar enige tijd in een huis van bewaring heeft gezeten.

Ervan uitgaande van de ervaringsregel dat de kans steeds kleiner wordt dat een gedetineerde over eigen middelen beschikt of kan beschikken, naarmate hij langer vastzit, is ook de duur van de detentie van belang. Volgens het CBS zaten, net als appellant, 1270 gedetineerden in 2009 voor vier jaar of langer in de gevangenis. Dit betekent dat appellant behoort tot een statistisch te definiëren groep van 0,075% van de bevolking die langdurig gedetineerd is.

Daarboven op komt het feit van algemene bekendheid dat een vreemdeling zonder verblijfsrecht een minder groter kans heeft over een sociaal of economisch netwerk te beschikken die hem "van buitenaf" kan voorzien van middelen, dan een Nederlander of legale vreemdeling. Volgens het CBS waren in 2009 1635 "illegalen" in gedetineerd in een PI, ofwel 12,33% van het totaal aantal gedetineerden. Aannemelijk is dat de spreiding van de gevangenisstraf bij deze groep gelijk is aan die van gedetineerden met een verblijfsrecht. Aangenomen kan daarom worden dat de groep langdurige gedetineerde "illegalen" in 2009 rond de 156 personen lag, ofwel op een geschatte

LUSCUERE · DE JONG · WASSENAAR · DINGENOUTS**ADVOCATEN**

bevolking van 16,5 miljoen is de situatie gelijk aan die van één op de honderdduizend personen.

Dit statisch gegeven was de rechtbank niet bekend - hoewel deze informatie vrij en eenvoudig opvraagbaar is bij het CBS. Maar ook als de positie van appellant in algemene zin en los van de statistiek volgens de rechtbank niet reeds bijzonder genoeg is, dan is de vraag gerechtvaardigd welke andere factoren er door een langdurig gedetineerde illegaal moeten worden onderbouwd om zijn omstandigheden nóg bijzonderder te maken. De rechtbank laat dat naar de mening van appellant ten onrechte geheel in het midden. Appellant stelt dan ook dat de uitspraak op dit punt een deugdelijke motivering ontbeert.

Grief 3

Ten onrechte overweegt de rechtbank onder 11: "Nu eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dan wel deugdelijk heeft onderbouwd dat hij niet in staat is het verschuldigde griffierecht te voldoen, komt de rechtbank niet toe aan de vraag of het heffen van griffierecht ten bedrage van 150,- de uitoefening van de uit het Unierecht voortvloeiende rechten in dit concrete geval onmogelijk of uiterst moeilijk maakt."

Appellant heeft er in beroep nadrukkelijk op gewezen dat zijn materiële positie wordt bepaald door het Unierecht. Hij stelt dan ook dat de rechtbank ten onrechte een hiërarchie aanbrengt waarbinnen zijn argumenten tegen het griffierecht moeten worden afgewogen. Immers het voor het verkrijgen van nuttig effect van zijn procedurele waarborgen onder Richtlijn 2004/38/EG dient de rechtbank ook, met in achtname van het evenredigheidsbeginsel, de bijzondere positie van appellant in ogenschouw te nemen. Juist daar waar het de openbare orde problematiek raakt, en aldus detentie een reële belemmerende factor wordt bij de verkrijging van toegang tot de rechter, dient de lidstaat zich ervan bewust te zijn dat financiële drempels dat recht kunnen uithoelen. Appellant stelt dat daar thans sprake van is. Dit onderkent de rechtbank onvoldoende.

LUSCIÈRE DE JONG WASSENAAR DINGENOUTS**ADVOCATEN****REDEKEN WAAROM:**

Appellant uw Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State verzoekt:

- onder verwijzing naar het hiervoor gestelde en de overige gedingstukken het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen, en de zaak terug te verwijzen voor een inhoudelijk oordeel;
- voorts de Staat der Nederlanden te veroordelen in de kosten die appellant in verband met de behandeling van het hoger beroep bij uw Afdeling heeft moeten maken.

Rotterdam, 31 maart 2011

gemaakt door

